

'EEN THRILLER DIE ONDER JE HUID KRIIPT.' ★★★★★ – MARIE CLAIRE

ILARIA TUTI KIND 39

WIE DURFT TE KIJKEN IN
DE DONKERSTE ZIEL...

THRILLER

Oostenrijk, 1978

Er was een legende die op deze plek drukte. Zo eentje die zich als een doordringende geur aan plaatsen vasthecht. Er werd gezegd dat het alpenmeer in de late herfst, voordat de regenbuien veranderden in sneeuw, onheilspellende zuchten slaakte.

Die kwamen als damp uit het water en kropen samen met de ochtendnevel de helling op, terwijl de beek de hemel reflecteerde. Het was het paradijs dat zich spiegelde in de hel.

Dan kon je de lange fluittonen horen die het laatnegentiende-eeuwse gebouw op de oostelijke oever als gehuil omhulden.

De School. Zo noemden ze het beneden in het dorp, maar deze muren waren door de jaren heen verschillende malen van lotsbestemming en van naam veranderd: keizerlijk jachtverblijf, nazihoofdkwartier, preventorium voor kindertuberculosepatiënten.

Nu restten er in de gangen nog slechts stilte, afgebladderde muren, verschoten pleisterwerk en echo's van eenzame stappen. En verder, in november, die huilende klanken die uit de mist opwelden en langs de ramen van de hoogste verdiepingen klommen, tot aan het schuine dak dat glinsterde van de rijp.

Maar legendes zijn iets voor kinderen en melancholieke ouderen, voor te gevoelige harten. Dat wist Agnes Braun maar al te goed. De School was inmiddels te lang haar thuis om haar te kunnen imponeren met nachtelijk gepruttel. Ze kende het gekraak van elke plank, van alle roestige pijpleidingen die door de ruimtes tussen de wanden liepen, al waren de verdiepingen nu grotendeels afgesloten en de kamers dichtgespijkerd met houten platen.

Sinds het gebouw een weeshuis was geworden, werd er steeds meer beknipt op de overheidsfondsen, en er was geen particulier die zich opwierp om wat kleingeld te doneren.

Agnes liep door de keuken die zich in het souterrain bevond, tussen de vertrekken die dienstdeden als provisiekamers en de wasruimte in. Ze duwde een karretje voort en manoeuvreerde langs de bakken waaruit binnen luttele uren vettige dampen zouden opstijgen. Ze was alleen, op dit tijdstip dat geen nacht was, maar ook geen ochtend. Haar enige gezelschap bestond uit de heimelijke schaduw van een rat en de schimmen van de karkassen die in de voormalige koelruimte waren opgehangen om te besterven.

Ze maakte gebruik van de goederenlift om de eerste verdieping te bereiken, de vleugel waarvoor ze verantwoordelijk was. Sinds enige tijd bezorgde die taak haar een onbestemd, vervelend gevoel, als een sluimerend onbehagen dat maar niet tot uitbarsting kwam.

De goederenlift kraakte onder haar gewicht en dat van het karretje. De kettingen en de kabels begonnen te knarsen. De kooi trilde en zette zich in beweging, om een paar meter hoger met een hevige schok tot stilstand te komen. Agnes maakte het metalen hek open. De gang op de eerste verdieping was een lang lint van een stoffige kleur blauw, bevekt met vochtplekken en aan één kant bezaaid met vierkante ramen.

Er sloeg een raam, met regelmatige intervallen. De vrouw liep bij het karretje weg om hem dicht te doen. Het glas was koud en beslagen. Ze veegde het met haar hand schoon, waarbij ze een soort patrijspoort tekende. De dageraad verhelderde het dorp beneden in het dal. De daken van de huizen waren piepkleine, loodkleurige mozaïeksteentjes. Verder omhoog, zeventienhonderd meter boven de zeespiegel, tussen de dorpskern en de School, kleurde de roerloze vlakte van het meer roze in de nevel. De lucht was daarentegen helder. Maar Agnes wist dat de zon die dag de moeilijk begaanbare, steile open plek niet zou verwarmen. Dat wist ze inmiddels zodra ze een voet buiten haar bed zette en werd overvallen door migraine.

De mist kwam op en absorbeerde alles: het licht, de geluiden, zelfs de geuren werden doortrokken van het vocht dat bleef hangen en dat

naar botten rook. En uit de kronkelingen, die tot leven leken te komen terwijl ze over het door de kou verschroeiende gras klommen, stegen de jammerklachten op.

De adem van de doden, dacht Agnes.

Het was de wind, de *Buran*, die fel uit het noordoosten blies. Die was ontstaan op verre steppen en had duizenden kilometers afgelegd alvorens zich een weg te banen door de geul in het dal, te grommen tegen de rivierdijken, onder de boslijn, onstuimig tekeer te gaan in het verdronken land en fluitend weer op te duiken, om vervolgens op de rotswanden te breken.

Het was de wind maar, herhaalde de vrouw bij zichzelf.

De slingerklok bij de ingang sloeg zes. Het was laat geworden, maar Agnes verroerde zich niet. Ze wist dat ze treuzelde. En ze wist ook waarom.

Suggestie, zei ze bij zichzelf. Het is maar suggestie.

Ze klemde haar handen om het staal van de serveerwagen. De bakken tinkelden toen ze besloot een paar stappen in de richting van de deur aan het eind van de gang te zetten.

Het Nest.

Een plotselinge gedachte bezorgde haar maagkramp: het was echt een nest. Dat was het de afgelopen weken geworden. Het krioelde er van de gedempte, mysterieuze bedrijvigheid. Als een vlijtig insect dat zich voorbereidde op de verpopping. Agnes wist het zeker, al zou ze niet kunnen uitleggen wat er in die kamer gebeurde. Ze had er tegen niemand met een woord over gerept, zelfs niet met de directeur: die zou haar voor gek hebben verklaard.

Ze stak een hand in de zak van haar uniform. Haar vingers schampden de ruwe stof van de kap. Ze haalde hem eruit en trok hem over haar gezicht. Een dun netje bedekte ook haar ogen en versluisde de buitenwereld. Dat was het voorschrift.

Ze ging naar binnen.

De kamer was gehuld in stilte. Er lagen nog een paar gloeiende kooltjes in de grote, gietijzeren kachel naast de deur, waardoor er een aangename warmte hing. De plekken waren verdeeld over vier rijen van tien. Geen namen op de bordjes, alleen cijfers.

Er klonk geen gehuil en geen geroep. Agnes wist wat ze zou zien als ze maar had gekeken: uitdrukingsloze, matte ogen.

Op alle plekken, behalve één.

Nu ze gewend was aan de stilte, kon ze hem horen: hij trippelde daar achterin, kreeg kracht. Hij bereidde zich voor. Waarop, dat zou ze niet weten. Misschien was ze echt gek.

Voetje voor voetje kwam ze dichterbij nummer 39.

In tegenstelling tot de anderen, bruiste het subject van leven. Zijn zo eigenaardige ogen stonden waakzaam en schoten heen en weer terwijl ze haar bewegingen volgden. Agnes wist dat het subject haar blik achter het net van de kap zocht. Die wendde ze beschaamd af. Subject nummer 39 was zich bewust van haar aanwezigheid, al zou dat niet mogen.

De vrouw controleerde of er niemand van de schoonmaakploeg bij de deur stond en stak haar vinger uit. Het subject beet en klemde haar vlees met kracht tussen zijn tandvlees. In zijn ogen stond nu een andere blik: bezeten. Er ontglipte een korte, nerveuze jammerkreet aan zijn lippen toen Agnes zich met een verwensing terugtrok.

Daar komt zijn ware aard boven, dacht ze. Carnivoor.

Wat er daarna gebeurde, overtuigde haar ervan dat ze bepaalde gedachten niet meer voor zich kon houden.

De plekken naast nummer 39 waren niet meer stil. De ademhalingen klonken onrustig, alsof de subjecten een roep beantwoordden. Het Nest krioelde.

Maar misschien was dat slechts suggestie.